

Делта Те

Брой 10, Сезон II

17 май 2006 г.

цена 50 ст.

Преди минало

”

Скоро ще трябва да свикна
да говоря в минало време...
Съвсем скоро... за много
хора и неща

Време

Преди няколко дни се снимахме (с класа) за абитуриентско албумче. Фотографът - жизнерадостен образ, сред пороя бисери, при едно затишие сподели, че професията му била „инвестиране в спомени“. Когато се снимахме, ЕГ „Пловдив“, все още бе настояще. Скоро 5 години ще бъдат изпратени в миналото с пощенско клеймо „24 май“, без обратен адрес. Защо спомените не се връщат обратно. Те пътуват назад, все повече се отдалечават от нас, докато не дойде ден, в който не успеем да си спомним в кое кътче на съзнанието си сме ги скрили. Тогава спираме да ги търсим... и те сякаш умират.

През последните 5 години в ЕГ „Пловдив“ десетки пъти съм си казвала: ТЕБ, ТОВА, СЕГА - няма никога да ви забравя... Не знам дали да си вярвам... Какво

всъщност остава пощадено от хищните олца на времето в раклата, пълна с имена и събития? Златото на отличията, желязната упоритост, кристалната искреност или тенекените приятелства и дрънчащи фалшиво обещания... може ли да хербаρίζираме поне хубавите спомени от миналото?... Ала дори и да не бъдат проядени, сигурно ще замиришат на нафталин... и няма да са вече свежи...

Не знам... но със сигурност в този момент вярвам, че има моменти, прекарани в ЕГ „Пловдив“, които са извън контрола на времето и нищо не може да ги заличи... Те са неповторими, каквото е и мястото, където са родени... ЕГ „Пловдив“ е неповторима не само защото такива желаещи няма, а и защото е до реката, и защото е под тепетата... Тя е такава, защото

съчетава духа на традицията и на новото, на сериозното и на несериозното. Тук всеки намира „своя начин“ за приспособяване и става по-издръжлив, по-гъвкав, по-оцеляващ - като култивирана орхидея със скрити свойства на трескот, от онзи, дето расте край реката...

Тя е неповторима, защото осигурява равни пропорции безсънни нощи учене и купони... защото тук всеки тип ученик може да срещне „своя любим“ учител, като същевременно добие представа какво означава истинска преподавателска компетентност, която заслужава повече от уважение... защото тук можеш да срещнеш поне трима души, които да поискаш да запазиш завинаги в телефонното си тефтерче (GSM-а си) и в сърцето си.

На страница 6

3

Избори за нов
председател
на ученическия
парламент

3

Дъх от Япония -
хайку
четене

4

По няколко думи
за Випуск-2006
от учителите

7

Велик ден
ли е
Великден?

12

13

Приетите в
чуждестранни
университети

9

Снимки
на Никола
от 12-а

15

Гребането

10

Топ 20
филми
на Ретуа

Първи на национален кръг по география

На първо място на национален кръг на олимпиада по география се класира Благой Проданов, 12-д клас. Хвала на такива българи! Тази оценка му се зачита като балообразуваща за всички специалности, които изискват приемен изпит по география в УНСС, Великотърновския университет, Шуменския университет и още 5 други висши учебни заведения. Така Благой вече си има една шестьца на изпит!

Самата олимпиада (национален кръг) се провежда на два етапа в два поредни дни. Първият етап представлява тест с 40 въпроса. Първите 7 представили се най-добре преминават на следващия кръг - 20 въпроса тест и 4 устни въпроса. За разлика от изпитния материал по география, олимпиадата включва

Благой Проданов

и въпроси от световна география, но пък не е разработка на тема, а тест. Следва изпит по английски език между всички, които имат над 100 (от 200) точки на първия кръг (общо деветима тази година). Чрез него се избират български представители на международната олимпиада по география в Австралия това лято. Техните разноски би трябвало да се поемат от Министерството на образованието, но за съжаление не е ясно дали бюджетът му ще го позволи. Дано! Ако стане, Благой ще ходи в Австралия.

Вече за втори път той се класира на национален кръг на олимпиадата по география, след като стана първи на областен кръг (само по един от област се класира). Браво, Благой, честито!

Petya_

МНЕНИЕ

Абе аз не че нещо, ама искам да ви задам един въпрос, който живо ме вълнува. Искам да знам как по-точно мога да разбера дали има свободни шкафчета в училищните коридори. От анонимни източници дочух, че има и такива шкафове, които са едновременно заключени и необитаеми. Наистина не е честно спрямо нас (учениците) да мъкнем два дни седмично в торби екипи по физическо и дебели книги по литература, които вече сме прочели, а не можем да оставим в даскало. Не може ли да се направи нещо за нашите изстрадали души?

Теодора БРЕСКОВСКА

Die weissen Tafeln

След отпускашката пролетна ваканция ни изненадаха приятно - във всички кабинети по немски език бяха монтирани бели дъски. И тъй като върху тях се пише със специален маркер, ще ни се спести досадното скърцане от тебешери и прах по ръцете, който би могъл да бъде предпоставка за развитие на силикоза (без майтап). Не остава нищо друго освен едно - ЧЕСТИТО!!!

ban4ev

И аз бях там, и аз плаках

Това не е поредната глупава реклама, а връчването на дипломите на така наречените DSD-та. Час: 10.00, място: залата на

Отворено общество. Родители с букети, официално облечени ученици, щастливи усмивки... По думи на очевидци се е получи-

ло едно елегантно тържество. Имаше музикални изпълнения на възпитания на ЕГ-то,

Официалното връчване на дипломите

Отличниците в очакване на щастливия момент

наши съученици преждаха за неразбиращите немски и български.

Учениците получиха поздравления от името на училищното

настоятелство, а кулминацията на празника бяха пожеланията на учителите по немски език г-жа Грубер и г-жа Коларова. Родители, ученици и учите-

ли плакаха заедно от вълнение, а г-жа Коларова завърши речта си през сълзи. Честито на всички дипломирани!

Нагеджа ДИНКОВА

Физика - ОТНОВО ПЪРВИ

Националното състезание по физика се състоя в Пловдив на 17, 18 и 19 март. За пореден път наши ученици се класират на първи места измежду участници от цялата страна. Първо място спечели Антон Пехливанов (9 клас). На второ се класираха Александър Куртенов (10 клас) и Богдан Генчев (11), а Ана Високалийска (10) и Марина Хубенова (10) спечелиха трети места. Не знам как бих могъл да подчертая успеха на съучениците ни. Може би просто трябва да спомена факта, че останалите участници, класирали се на призы-

ви места, са от национални природоматематически гимназии с профил физика по 5 часа седмично. Хубавото е, че не само имаме потенциал, но и го реализираме.

Първо отборно място на състезанието на „Клуб на знаещите“ към ОДК спечелиха Гари Каспарян (12), Андрей Тагарев (12), Марина Хубенова (10) и Светла Карадимова (10).

На областната олимпиада по физика 9 и 10 клас са окупирани първите места. Имаме добри представяния и от 11 клас. За повече подробности може да направите справка с

таблото по физика на втория етаж.

Относно астрономията - Александър Куртенов (10) и Виделин Писков (9) бяха допуснати до националния кръг на олимпиада по астрономия, който се проведе на 13-14 май. Ако са се справили, ще участват в международната. На миналогодишната международна олимпиада, проведена от 25 октомври до 2 ноември в Пекин и Хуайроу, Александър Куртенов спечели диплом 2 степен за младша възраст (до 15 г.).

Успех, приятели!

Ивайло ВАСИЛЕВ

Четенето на хайку предизвика голям интерес

Дъх от Япония в кинозалата

Хайку четене се проведе на 10.05. май в Кинозалата, съвместно с представители на Пловдивския хайку клуб. Той е създаден през 2003 година, три години след учредяването на Българския национален хайку клуб, и вече има издаден сборник. На гости ни бяха Иванка Янкова - председател на клуба, и членовете му Цветана Георгиева, Светла Пачева и Минко Танев. По време срещата, на която присъстваха както ученици, така и учители в ЕГ „Пловдив“, ни беше разяснено какво всъщност е хайку - вид японска поезия в тристишия, или „екзотично цвете с аромата на Изтока“, както се изразиха водещите. След като гостите прочетоха свои хайку и такива на известни японски и западни автори, нагледно ни бе показано как се пише хайку и какви правила

трябва да се спазват при писането. Ние дори се включихме в написването на едно такова тристишие:

**В кинозалата
ням филм. Учениците
създават хайку.**

Иванка Янкова подари за училищната библиотека няколко екземпляра от сборника „Прагове“, издаден през изминалата година и включващ творби на членове на Пловдивския хайку клуб.

Накрая гостите отговориха изчерпателно на въпросите на публиката и поканиха всеки, написал хайку по време на срещата, да го прочете на глас. Престраши се само Николай от 11-б.

Хайку, написано от гостите и от учениците по време на срещата, ще намерите на страница 14!

Надежда ИВАНОВА

Жест за пример

Домът за отглеждане и възпитание на деца „Рада Киркович“ има нужда от средства за закупуване на две легла и за ремонта на кухнята. Щастлива съм да отбележа, че проектът на ЗИП групата по немски език във връзка с този дом имаше своя материален завършек. Благодарение на дарението, направено от г-жа Хюмер, осем деца ще спят в нови легла. Желаетелите да помогнат могат да се свържат с

Г-жа Ангела Хюмер

директорката на дома г-жа Йорданка Паунова.

Надежда ДИНКОВА

За ученическият парламент

Избори за нов председател

На 19 май (петък) ще се проведе гласуване за председател и заместник-председател на Ученическият парламент. За разлика от предишните години, когато само отговорниците на класовете имаха право на глас, сега всеки ученик ще може да гласува за своите избраници. Това ще стане по същия начин както се избираше представител на училището ни в Младежки съвет Пловдив - всеки ще може да отиде в залата за гласуване (досега това е била Кинозалата) и да покаже своята позиция.

Не е тайна, че дейността на досегашния ученически парламент, ако изобщо може да го-

ворим за такава, бе ограничена. Именно затова отговорността на всички нас и особено на бъдещият председател е по-голяма от всякога. Защо?

Бъдещият председател ще има функцията да обедини ученическите дейности. Той няма просто да има титлата „председател на УП“, а ще има и задължението да възроди парламента. Отговорността да го възроди. Не искам да подкрепям илюзията, че тя (отговорността) пада единствено на неговите плещи. Напротив! Той трябва да бъде в сърцевината на това, което се прави в училище от учениците, но в никакъв

случай не бива да е сам.

Друго нещо, което бих искал да сподея, е за нуждата от самостоятелна инициатива. Дори избраният председател да не успее да се справи с това, с което се е захванал, това не значи, че ние трябва да бездействаме. Ако искаме нещо да стане, било то вестник (по принцип), нов клуб или кампания, най-сигурният начин е да се заемем с инициативата и да поемем отговорността в свои ръце, независимо чия подкрепа имаме. Пътища винаги има, стига да имаме воля и упоритост.

Ивайло ВАСИЛЕВ,
Бунычк-2006

WANTED

- ✓ Продавам маса, идеална за компютър, 1.2x0.7м, цена: 70 лв. 0896/35 60 72.
- ✓ Продавам Siemens A50, запазен, с добра батерия и зарядно, 40 лв. 0896 35 60 72
- ✓ На 20.05.2006 Subway ще имат концерт в „Петното“, цената на билета е 2 лв.

За випуск-2006

прекрасните часове, които сме имали. Беше чест за мен да съм тяхна учителка.

Маргарита ПАВЛОВА: На чудесния випуск-2006 пожелавам с обич:

**Храбри в живота;
Истински докрай;
Млади през годините;
Искрени в чувствата;
Ярки следи оставате!**

Боряна СУЛЕВА: Може би това е последният такъв випуск, който ще изпратим. Много от тях са точно такива, каквито бяха родителите им преди 25 години – интелигентни и трудолюбиви. Не вярвам и искрено съжалявам, че едва ли ми предстои да преподавам на толкова хубави деца. Трябва да сме благодарни, че ги има. Те знаеха защо са в това училище и не пропуснаха времето си.

Владимир АТАНАСОВ: Аз нямах възможност да ги опозная много добре, защото им преподавах само една година. Като цяло не са лоши деца, доста буйни и шумни, но добри като хора. Всеки един поотделно е специален. И трите класа, на които преподавах, учениците са с много

1. Какво ще пожелаете на випуска?
2. С какво ще го запомните?

Татяна ДЮЛГЕРОВА:

Искам да пожелая на всички дванадесетокласници успешно реализиране в живота и да не забравят, че нацията не е локализирана на една територия, затова нека помнят, където и да отидат, че са българи и да направят нещо добро за родината си, а също не и за училището си.

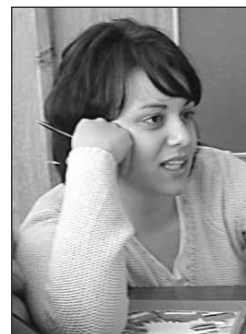

Русланда КАЛЕВА: Здравето и любовта да са винаги спътници на учениците от випуск-2006! Те са умни, амбициозни, емоционални и непрекъснато влюбени.

Ася КАФАЛИЕВА:

Ще ги запомня с това, че те са първият ми випуск, а това е нещо много важно за всеки учител, а също така и с това, че има много ярки индивидуалности в класовете им.

Люба ПОПОВА: Ще им пожелая щастие в личен план, а ще ги запомня с това,

че имат богат потенциал.

Димитринка КАМБУРОВА: Да бъдат здрави, да имат късмет в живота и да носят пламъка на училището в сърцата си. Да успеят да осъществят мечтите си! Ще ги запомня с това, че са вдъхновени млади хора, трудолюбиви, ученолюбиви. Винаги ми е било приятно да работя с тях, защото се вдъхновяват и задълбочават при изучаването на всяка художествена творба.

Анелия ПОПОВА:

Пожелавам им успехи на предстоящите изпити и много успехи в живота! Никога да не забравят откъде са тръгнали. Аз никога няма да ги забравя, тъй като с тях започна кариерата ми на учител. Много амбициозни, знаещи и можещи.

Екатерина СТОЙНОВА: Мислех си, че когато изпращам първия си випуск, ще ми е най-трудно, че след това болката от раздялата няма да е толкова силна, но грешах. Всеки випуск носи свой собствен дух, неповторим и незабравим. Настоящите дванадесетокласници трябва да запазят спортния си дух, независимо къде ще отидат. Всеки да вземе със себе си и поне по един спомен оттук, който да го кара да се връща при нас. Защото тук винаги има интриги и тръпка. Да се връщат назад в годините и да помнят ЕГ-то.

Атанас ДЖАМБОВ: Те са много умни, много симпатични и умеят да уважават учителя. Желая им да бъдат весели, жизнерадостни, много влюбени и много отговорни! По пътя на тяхната младост да няма горчилки, да няма беди!

Лидия ВАСИЛЕВА: Постоянство, чест и морал! Нищо не бива да се прави без любов, но дори заради един човек си струва да продължиш дадена идея. Да се движат напред дори когато колелата се движат назад! Те са емоционално ангажирани с нещата, които правим, по-скоро искрени, отколкото притворни. Ще ги запомня с доверието, което се създаде между нас. Винаги съм носела убеждението, че ако им кажа: „Ученици, отиваме към ада“, те ще ме попитат само: „С влак или с рейс?“ Благодарна съм за

различни образи, характери и държание. Желая им всичко най-хубаво в живота. Да са такива, каквито са. Успех във всяко едно начинание! Да не бягат всички в чужбина, а да останат и в България, за да ни радват с успехите си. Да работят с удоволствие това, което си изберат.

Мария КРАЕВСКА:

В съзнанието ми моите ученици от випуск-2006 ще си останат вечно млади, на по 18-19 години. Весели, амбициозни, устремени, жадни за живот и успехи. Пожелавам им от все сърце да осъществят най-съкровениите си мечти и се надявам, че ще успеят да запазят в себе си непокътнат спомена за петте градивни години, прекарани в нашата гимназия. Пред очите ми те се превърнаха от деца в зрели хора, знаещи какво могат да постигнат. Още веднъж им пожелавам цялото щастие на света! Много си ги обичам всичките, колкото и да са различни! На добър път и Бог да е с тях!

Стоянка ТРИФОНОВА-КОЕВА: Като ця-

ло това е випуск с голям интелектуален потенциал, знаещи, можещи и търсещи личности. В частност – полностью противоположни и доста атрактивни ученици, които оставят следа.

Венета НАЛБАНТОВА:

Всеки випуск има своя облик. В моите спомени вие ще останете като млади хора със самочувствие, хъс и желание за победа. България очаква от вас да живеете, учите и работите достойно. Сега е времето да покажете наистина какво можете. Направете го! Успех във всяко благородно начинание!

Подготвили страницата: Моника, 11-ж и ban4ev

Сънят на ученика

Не всеки учебен час е толкова интересен за всички ученици - някои харесват математиката и точните науки, а други предпочитат литературата и историята. Понякога се отегчават от сложните термини и определения, които трябва да научат. Когато жаркото слънце те пече, докато си в час и решаващ задачи по математика, природата те зове навън. Представяш си весела разходка с приятели из някой парк, а след това сядате в някое кафе с приятна атмосфера и се разтоварвате от всичката отрицателна енергия - проблеми с

Типичен пример :)

родители или оценки. Колко е хубаво, нали?! Но изведнъж се събуждаш и си спомняш, че си в час и трябва да се връщаш към задачите. Тези

минутки на отвъзност са познати на всички ученици и в моменти на отегчение са много подходящи да предизвикат вдъхновение да се справяш в училище,

за да нямаш проблеми с родителите и да си купонясваш на воля през свободното време. За да можеш да усетиш щастието, трябва да се потрудиш - така ще можеш да се чувстваш пълноценен и почивките и излизанията с приятели ще ти се услаждат повече. Как можем да разграничим трудното и лесното, ако не пробваме от двете? Как да очакваме доверие от родителите си, ако не го заслужим? Така че, за да се чувствате свободни и да постигаме целите си, трябва да докажем, че сме достойни за тях.

Зорница, 8-з

Отново наближават изпити

Поглеждайки през прозореца, вече не виждаме заскрежените дървета, покрити със сняг, студенината във въздуха, замръзналите клончета. Пред нас се открива една пролетна картина. Птиците пеят своята радостна песен, дърветата и всичко останало около нас е зелено, слънцето все по-често се показва, но, връщай-

ки поглед към отворения учебник по немски, тази пролетна идилия се разрушава напълно. Пролет е, но за жалост за последна година не можем да се насладим на природата поради наближаващите изпити. Пак вълнение, пак напрежение, но трябва да ни става навик, защото теоретично почти всяка следваща пролет по това вре-

ме на нас, учениците от немските паралелки, ще ни се налага да се готвим за изпити. Но какво толкова, нека се наслаждаваме на настоящите моменти, пък и без това нали все сме слушали от по-големите ученици думите: „Радвайте се, зайци, това ще бъде най-приятната ви година тук!“

Алина, 8-г

Животинките в общежитията

За съжителството с хлебарките, котките и птичките

Сега сигурно се чудите за какви животинки говоря. Как може да подценяваме нашите стари дружки - хлебарките :) Ние си учим - те си шъкат по коридорите, разсейват ни в класните стаи, гонят ни от тоалетните. Но какво да ги правим - и те са живи същества, и те трябва да се хранят... Все пак трябва нещо да ни разнообразява ежедневието!)

Ние се радваме на присъствието на още една душичка - едно сладко котенце, катерещо се по дръвчетата до прозорците на общежитията. Някои ученици обичат да си играят с

Охлюв

нея, като я целят с разни боклуци, но тя е котка борец и ние вярваме, че ще оцелее за още много випуски напред...

Имаме си и птички... Сега, когато дръвчетата цъфнат, сладкопойните ни приятели станаха още повече.

Само да чуя някой да каже, че в ЕГ-то не се грижим подобаващо за околната среда и специално за миниатюрните ни приятелчета! Нека да напомним - внимавайте къде стъпвате - те са навсякъде!

Анонимен

Родителска среща... ЪЪЪЪЪ...

Както всички зайчета запомниха доста ясно (някои с добро, други с лошо), на 27.04.2006 г. от 18.00 часа беше и втората им родителска среща. В предхождащия я следобед човек можеше да види абсолютно всяко чувство по лицата на поуморените ученици, но най-често чувашите се изречения бяха: „Ще те топят ли?“, „Шубе ли те е?“, „Стискай палци!“ или „Дано все пак утре се видим живи!“ Но защо ли обяснявам, все едно никога в живота си не сте имали родителска среща. И така, за голям процент хора следобедът на 27-ми изтече доста бавно и мъчително... А за някои вечерта бе доста по-голям кошмар. Както и да е. Жертви нямаше, даже нещата се оказаха доста по-розови и благоприятни. Имаше и наказания, имаше и похвалени, но всички изпитваха огромно блаженство, че мина поредната и, надяваме се, последна за тази година родителска среща. А ето ги и изводите, които дружно ми споделиха някои приятели:

1. Не хаби нерви предварително и никога не си признавай, преди да те хванат наистина натясно.

2. Не лъжи мама и тате, че после те наистина ще ти го върнат тъпкано.

3. Номерът „Забравих да ви кажа за тая двойка“ или „Беше ми лошо и си тръгнах“ отдавна не минават. Брей че се изучаха тези родители!

4. А най-добре да си бъдеш примерен и ученолюбив, вместо мързелив и разхайтен, че дори сега родителите да не те накажат, малко по-късно животът ще го направи в доста по-голямо количество.

И, естествено:

5. Никога не забравяй да си подсигуриш подслон и малко храна преди родителската, защото може някоя странна вълна да е завлядяла мама и татко.

Анонимно

Малко почивка

Конкуренцията да си най-добрият

В природата на човек е да се стреми да е на върха. Именно този стремеж към успеха поражда конкуренцията. Но какво е всъщност тя? Цял живот човек се бори да е най-добър в своята област, професия, но не въз-

никава ли въпросът: Има ли някой по-добър от теб? Поради тази причина съществуват изпитите, олимпиадите, дори и конкурси за работа. Именно при тях се проявява конкуренцията да си най-добрият. Тя държи духа на човека жив, кара го да тръгне в очакване. Но този стремеж към върха, към успеха, не кара ли човек след всеки неуспех да губи надежда, не се ли превръща в раболепна машина с единствената цел да е на върха, което създава

представа за загубата на духовното, на смисъла на живота. Така се пропускат истинските радости от него, а именно най-голямата и най-красивата - ЛЮБОВТА. При нея също съществува конкуренция, но, срещнеш ли я, чувствата навлизат в главата ти и имаш усещането, че нищо няма значение за теб, така ще разбереш, че си я срещнал.

Конкуренцията е хубаво нещо, но не трябва да се престараваме, трябва да бъдем самите себе си!

Чефо, 8-б

Излизайки от тук, ще оставите раниците у дома, ще си смените гардероба... постепенно, както змиите кожата си, ще се представите някому някъде някак, различно, ще бъдете малко по-сериозни, малко по-големи, малко по-тревожни, малко по-други, ще се плъзнете в една... друга реалност. Някои казват, че оттам (от непознатото) започва реалният живот. Но аз нито искам, нито мога да вярвам, че животът ни тук не е реален.

Грижата за сметките за вода, телефон, ток и парно, тревогата за следващата посмелена заплата и увеличената цена на сиренето са масово изтъкваните признаци на „истинския живот“. Само когато едно цяло домакинство стане твой товар, си се СБЛЪСКАЛ с реалността? По-реално (някак все по-човешко) ми се струва да попаднеш в среда като тази, докато ти всъщност, реално, си още

В другата реалност

Или как, реално погледнато, всички оставаме тук, след като си отидем

Докато сме тук, няма невъзможни неща
Фотомодел на страницата: Николай Димитров - Спикито

чешка енергия, любопитство и сила.

Когато си тръгнете, ще отрежете косите си, ще им придадете познати форми, ще ги подредите ежедневно, ще ги вкарате в рутината. Ще си облечете костюми с дълбоки ревери и бели, колосани яки, ще се пристегнете в кръста и ще изгладите ръб на панталона - ще заприличате

на хиляди други Зрели жени и мъже, които не са запазили нищо освен едната си гола зрелост (ще го сторите още в деня, в който се разделяте с гимназията). И няма вече замонтани и разсъблечени да тичате по пясъка, ще спрете да ходите боси, ще се откажете от висенето по пейките и ще започнете да пиете бира от чаша, а картофките ще боцка-

те с вилица, винаги. Защото така се прави в реалния живот. Защото реалният живот си има правила. Защото хората, обитаващи онази реалност, смътно си спомнят съществуването на тази.

Но вие оставате дългите си коси неподстригани, не режете онова, което възпи-

тахте тук. Но вие не спирайте да учите, не спирайте да познавате. Но вие не отнасяйте всичко със себе си, би бил един непосилен товар. Оставете го тук - на това място, в това време, в тази реалност и когато то ви потрива, връщайте се... връщайте се.

З а щ о т о всички оставаме Себе си тук, след като си отидем и се трансформираме и приспособяваме към различната среда, към по-изострената атмосфера, към копнежа по обратния (към себе си) път, който досега сме следвали...

Вървете напред и нагоре!... Към себе си!

Камелия ПЕТРОВА

Преди минало време

От страница 1

Тя е уникална за мен, защото аз прекарах 5 (от своите) години тук. Те изтекоха. 252 души завършваме тази отсечка от живота си - извървяна рамо до рамо, и това неизменно ни свързва - общите спомени са доказателство, че нещо(то) някога е било. От тази от-

правна точка поемаме по различни пътища, магистрали, презокеански автостради и т.н. Това се случва година след година. Учениците на ЕГ „Пловдив“ - нейната душа, я напускат в началото на лятото. Част от тях не се завръща наесен, защото е дошло време да поеме по свой път. Тази година дойде редът

на випуск-2006.

Но сърцето на ЕГ „Пловдив“ продължава да тупти. Преподавателите са тези, които остават, те са това сърце, което продължава да поддържа пулса на работата в същия ритъм... до края на следващата година. Тогава сегашният 11 клас ще стяга от най-хубавите си спомени багаж за едногощично пътуване... към следваща спирка.

Този път ние трябва да пожелаем сбогом на ученическия живот. Някои ще се върнат тук да посетят учителите си, други може би ще станат такива (много примери), а трети няма да се върнат (още повече).

Има неща, които може би няма да ни липсват... поне не в идните 20-ина години... Заради тези неща при някои абитуриенти радостта от завършването е съвсем непоклатима и недосегната от съжаление (...частни статистичес-

ки агенции се занимават с информирането на масата студенти за броя оставащите учебни дни, часове...). Но и те, като всички, имат поне по един човек, с когото Гимназията ги е свързала и с когото искат да запазят връзките си и за в бъдеще (не една и две пийнали компании се скапват на „Пак ще се срещнем след 10 години“). Този специален човек/хора е (причина да запомним) хубавото, което ни донесоха изминалите 5 години.

Аз не знам накъде ще поема, не знам дали ще се обръщам назад често, но знам, че няма да изгубя ориентир, защото невидима нишка ме свързва с изходната точка - ЕГ „Пловдив“ - нишката на спомениите...

Ще запазя само най-ценните - някои снимки, един чифт подарени ми дънки... и няколко неизпълнени мечти от училищните години (да си имам за поселе).

Катерина ЗАХАРИЕВА

Велик ден ли е Великден?

Моля, изключете телефоните

Часът е 23.45. Нощта срещу Великден. 15 минути преди Христовото възкресение вечно празната квартална църквичка се пълни с хора, прииждащи от околните улици като мравки към мравуняк. Църквата вече се пука по шевовите от „богомолци“. Първите пристигнали, притиснати от закъснелите, но, за сметка на това, най-напористи, се проклинат за неблагоприятното си, борежки се за глътка въздух. Няколко по-прозорливи или просто галеници на случайността, са насядали по оградата на църквата, единственото останало свободно място. Отнякъде пристига тъпла подпийнали тий-нейджъри, които, клатушкайки се и обсъждайки нещо на висок глас, бързат да не закъснеят за „шоуто“. Няколко деца се гонят, няколко плачат, защото са се загубили, няколко жени обсъждат менюто за утрешния празничен ден и в кой магазин агнешкото е най-евтино, а няколко души, които знаят какво правят на това място, напрегат слуха си, за да чуят поне част от службата.

Изведнъж сред хората се забелязва някакво странно раздвижване и учудваща целеструменност. Чувам зад гърба си някой да казва: „Шмугни се, баба, шмугни се! Иди да си вземеш огън от дядо поп!“ Ситуацията изисква максимална концентрация, сръчност и почти акробатични умения, за да можеш едновременно да внимаваш да не запалиш косите на хората около теб, но и да си нащрек да не пламне твоята собствена. Някой откъсва негодува, защото според неговия часовник вече е 00.05, пък и камбаната на съседната църква вече бие. Онези на оградата вече са обявили победителя от борбата с яйцата, когато камбаната на на-

Ходещите по улиците пламъчета

шата църквичка започва да бие. Глухото „Христос възкресе“ на свещеника бива заглушено от мощно „Воистина възкресе“. Звучи от чупещи се черупки и радостни възгласи огласят прохладната пролетна вечер. Повечето хора не дочакват края на литургията и бързат да занесат горящите свещи по домовете си, преди да са загаснали. Повечето от тях не знаят защо, но така правят всички. Пъстрото шествие отново изпълва околните улици. Мравките напускат мравуняка с горящи факли.

Докато моята свещ догаря в една касия, наблюдавам през прозореца разотиващата се тъпла. Стотици светлинки поемат в различни посоки към стотици домове. Дълго ги следвам с поглед, докато и последната не изчезва в своята посока. Нощта постепенно утихва, улиците опустяват. Свещта ми отдавна е изгоряла...

Христос възкресе!

Но възкръсна ли вярата ни? И в какво всъщност вярваме? Какво донесохме със себе си от църквата, какво пренесохме в домовете си? Какво чухме от празничната служба и какво разбрахме? А заслушахме ли се? Осъзнаваме ли отговорността, която поемаме, прекръчвайки прага на божия храм, и свободата, която имаме да го направим?

Никога не съм била много религиозна и макар че съм кръстена, никога не съм приемала това като отговорност пред самата себе си. Никога не съм познавала религията до такава степен, че да я разбера напълно, и, за съжаление, не съм си го поставяла за цел. Ние сме поколение, чиито родители са възпитавали в атеизъм, малцина от нас познават християнските ценности, още по-малко ги разбират, а единици са тези, които вярват в тях. Затова и не знаем как да се държим в църква. Затова превръщаме Христовото възкресение от праз-

ник на духа в празника на яйцата, козунаците и печеното агне.

Но колкото и пошлост и простачина да видях тази вечер, в съзнанието ми се е запечатал един образ на Великден: ходещите по улиците пламъчета.

Може пък някое от тях да стигне не просто до нечий дом, но и до нечия душа. Тогава Великден наистина би бил Велик Ден.

Блага ЗАЛТЕВА

Не ви ли се е случвало да стоите на тръни 8 час по математика, обмисляйки сложна задача, и тъкмо улавяте тънката нишка, водеща към решението, остава ви още мъничко и предчувствате, че ще извикате: „Еврика, измислих!!!“ и тогава от някой от възлите на класната стая отеква „Торбалан кючек“ или някоя друга „култова“ мелодия. Не, никога не си прави частен купон в училището, а просто нечий телефон звъни. В този момент виждате как притежателят му, без всякакво притеснение, приема повикването и провежда едноминутен разговор, в който се обяснява къде ще ходи да пие кафе след училище. А какво стана с иначе хаотичните ви мисли, които вие най-накрая успяхте да обуздаете? Ами, няма смисъл и да се питате. Те излетяха, а с тях отлетя и решението на задачата, частът и надеждата ви да получите стипендия. Точно тук е мястото да се запитаме: докога? Докога ще продължаваме да търпим навлизането в личното ни пространство с гръм и трясък и докога ние самите ще продължаваме да навлизаме в чуждото? И в случая не става дума за едно „глупаво

обажане“, проблемът е принципен. Ние, българите, не сме научени да уважаваме другия и неговите права. Един от принципите на демокрацията гласи: „Всеки е свободен да прави всичко до тогава, доколкото не пречи на другите.“ Това означава, че всеки път, когато телефон (вашият или нечий друг), звънне в час, свободата на останалите е сериозно потъпкана. Щом не спазваме такива простички правила, какво тогава остава за по-сериозните? Замислете се и отговорете на въпроса: не се ли чувствате с потъпкани права, когато продавачката в магазина с грубо с

вас без причина, когато библиотекарката (не говоря за нашата), ви се развика, защото си връщате книгите един ден преди посочената дата, когато в автобуса ви изблъснат и получите синина, както и в ред други ситуации? А сега си отговорете на въпроса: чувствате ли се свободен (в демократичния смисъл на думата) в страната си? Ако отговорът е „Не!“, то тогава включете телефона си на вибрация следващия път, когато влизате в училище. Това няма да ви коства нищо, освен едно натискане на бутон!

ban4ev

Огънят

Истинският огън никога не живее вечно. Още пламъкът на кибритената клечка знае, че се ражда не за да властва, а за да бъде покорен - от себе си. Това е неговата съдба. Огънят никога не може да се върне назад, неговото съществуване предопределя неговата гибел. Той идва, за да бъде пръв и последен.

Обичаш ли да гледаш огъня? Аз не мога да откъсна очи от него. Има нещо магнетично в пламъците, нещо ненаситно, някакъв неистов стремеж. Дори и най-малката искра таи в себе си вилнеещата стихия на пожара. Човек изгубва представа за времето, когато го съзерцава. За огъня няма бъдеще, няма и минало - той познава само „тук и сега“. Неговият порив е винаги един и същ. Той живее единствено, за да съедини, за да обеме в себе си всичко, кое-

то е различно от него, да му придаде нова същност, да го направи част от своята субстанция. Това, което не успява да погълне, огънят нажежава и изоставя да се търкаля самотно в пепелта.

Помниш ли гибелта на огъня? Той умира, когато няма в какво повече да се превъплъщава. Не, това не става изведнъж. Истинският огън е артист. Целият му живот и дори смъртта му е един драматичен спектакъл. Без неговия темперамент светът би бил твърде беден и невзрачен. Всъщност истинският огън никога не изчезва - неговото изгасване е най-великото му превъплъщение. Когато се разнесат аплодисментите, на сцената вече не е останал никой. Не, огънят не е умрял - той просто се е раздал, без остатък, до последната искра.

Станислав ЛАСКОВ

Сам по пътя към звездите

Дори падение в живота ти да има, ти трябва пак да се изправиш и с гордо вдигната глава, пак слънцето в очите да погледнеш.

И няма кой да ти помогне, когато от подкрепа се нуждаеш; и в радостите, и в тъгите сам ти все сам върховете покоряваш.

Приятелите, уж са много и ги има, а те не тръгват с теб по пътя; ти отново сам вървиш нагоре и търсиш стъба към звездите.

Със слъзи и с усмивки - пак си сам макар достигнал до звездите; само една вземи и продължавай, дори и сам, преследвай винаги мечтите.

Мария МАВРОВА

Безнадежност

Когато не ме виждаш - ослепявам. Нима е възможно да гледам в далечината как мъглата се вдига, за да избистри самотата ми? Да слушам глухото туптене на сърцето как отмерва празните мигове? Без твоя шепот - огуцавам. И безпаметен оставам, когато ти не си спомняш за мен. Не искам да се скитам сред руините на спомените и да търся неизгорели писма, да хвърлям бутлики в океана на забравата и да се моля за неудавени послания. Нелепо е, когато сме само двамата и островът със сините палми е небето, ти да казваш с мълчание, че разстоянията са огромни.

Станислав ЛАСКОВ

Нел

Посветено
на Тоанет,
Димитрина, Полина,
Димитър и Пламен

Истина минавах през стени и бях черно-бял? Бях ли невидим? Стори ми се приятно - сякаш да ги наблюдавам цял ден и да им се смея отстрани. Междучасие. Интересното е, че никой не пита къде съм, дали съм болен или нещо такова. Явно моето присъствие с нищо не променяше ежедневието им. Голяма работа... Реших да се поразходя около последна спирка, където преди черно-белия инцидент отивахме всеки ден с приятелите ми - същите тези, които не се сетиха да

попитат къде съм или дали съм болен. После се отбих до болницата, която е разположена до училището. Какво съвпадение, болница - училище... Около въпросната болница има много кафенета, но надписът на едно от тях беше особено интересен - „Път към рая“. Минах през вратата, разбира се, вече не се налагаше да я отворя. - Здравей - поздрави ме келнерът. Нима ме виждаше? Беше около един и седемдесет и пет, с воднистосини очи, дълга до раменете светлокестенява коса и с безброй белези по лицето, сякаш дълбани с нож, а ръцете му бяха особено дълги за тялото му. Беше облечен в бермудки и хавайска риза. ГОСПОДИ, беше зима! - Ти ме чуваш? - светът не ме беше забравил. - Да, ти си черно-бял. Мислиш ли, че е случайно? - Оооо, как успях да забравя! Изобретих машина на времето и се върнах в 20-те - сарказъм, любимото ми. - Не, просто нещастие - то е пътят към себеоткриването. А ти си толкова нещастен, че си станал черно-бял. Нещастен? Аз? Да, бях... - Защо мислиш така? - Казах ти - беше си зака-

чил сякаш с кука, изкуствена усмивка, а очите му се отваряха и затваряха като театрална завеса. - Ти си нещастен, а аз държа ключа за Рая.

Пак се усмихна... Не ми беше симпатичен. - Е, покажи ми го. - За колко време? - Завинаги - мислех, че се подиграва.

- А, не! Завинаги не може. Няма вечно щастие, колкото време прекараш в Рая, толкова ще прекараш и в Ага. Наречи го баланс. Вие, хората - Той какво беше? - не бива да свиквате с хубавото... Ставате самодоволни и предизвиквате Хаос във вселената. Така, за колко?

- Добре, за една седмица. - Ще повървам малко тогава. А по пътя ще ми разкажеш историята си.

Хвана ме за ръка и ме завлече по пътя.

- Нямам такава.

- Черно-бял си - вече си беше сбялал усмивката.

- Нямам кръв. Имам нещо различно, нещо, което ме изпълва с омраза и гняв, вместо с топлота. И сърце нямам. Имам нещо,

което раздвигва въпросната течност по цялото ми тяло. А моята история? Преди имах и сърце, и кръв. Просто попаднах на токсично вещество, което превърна кръвта ми във въпросната течност. Пристигнахме.

Раят всъщност беше съвършеното място, изпълнено с такива неща, които на Земята наричаме „чудеса“. Беше красив, зелен, с буйна растителност, чиста вода и куп други неща, които не могат да се опишат... Имаше и всичко, за което един човек може да мечтае. Но хората там нямаха лица и бяха безцветни. Имайки всичко, не можеха да мечтаят. Бидейки равни, не можеха да чувстват.

- Те са нещастни... - Да - отговори моят келнер.

Имаха всичко, за което са мечтали, и пак им липсваше нещо. Започнах да разбирам това „завинаги не може“. Раят не беше щастие, животът е щастие, всяка наша емоция е истинско щастие. Агът? Там нямаше нищо, но хората мечтаеха и чувстваха, бяха щастливи. А дали все още искам да съм цвѐте? Не... аз съм изчадие на ага.

Станислав ЛАСКОВ
02.03.2006

През обектива на Никола, 12-а

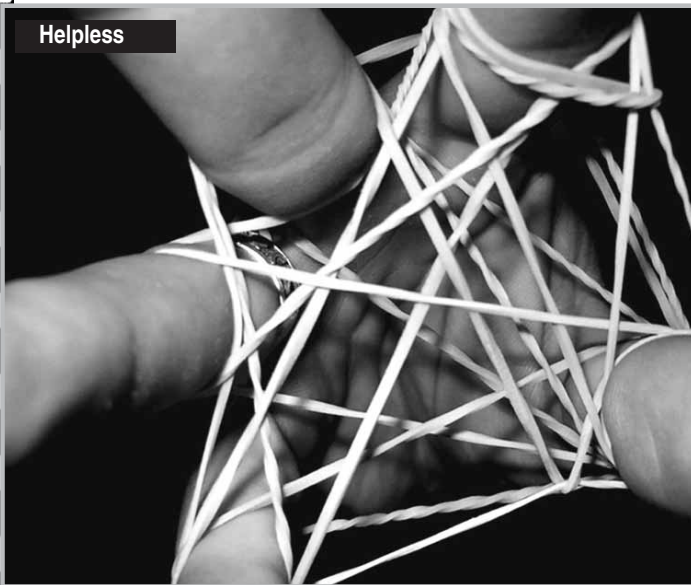
Слънце

Sunset

Helpless

Асансьор

Green

KODAK SAFETY FILM 5076

KODAK SAFETY FILM 5076

→ 17A

→ 17

→ 16A

→ 16

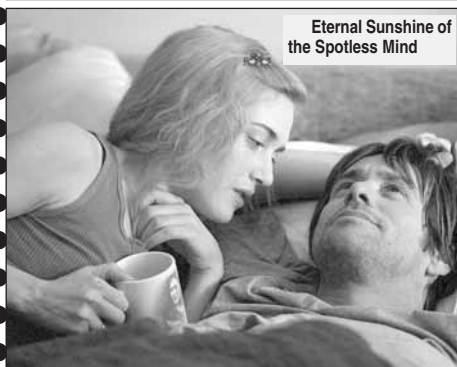
Топ 20 филми на Petya

Saw

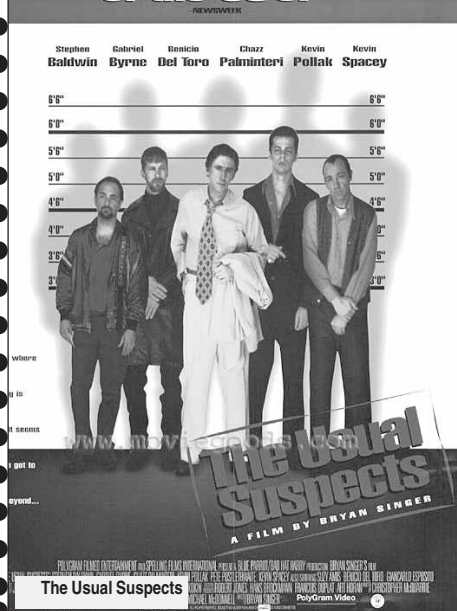

Rosencrantz and Guildenstern Are Dead

Eternal Sunshine of the Spotless Mind

"The best and most stylish crime movie of the 90's."

Продължение от брой 9

11. The Usual Suspects („Обичайните заподозрени“) - Кевин Спейси, единственият оцелял от голям взрив, започва пълни самопризнания, Кайзер Созе... Всичко изглежда логично. А той е един накуцващ и слаб... полицаят ще го пусне след тези показания. Но доколко всичко е истина? Екшън, но не типичен, защото краят ще ви изненада МНОГО. Ако някъде по средата на филма ви се стори, че той е онзи тип плоски американски филми, за които знаете как ще свършат, потрайте. Ще видите, че всъщност мъничко сте сгрешили.

12. Forest Gump („Форест Гъм“) - невероятна игра на Том Ханкс, разбиваща комедия.

Главният герой е бавноразвиващ се, който обаче притежава невероятен талант да се извива. Без сам да знае как, става шампион по футбол, по тенис на маса, среща се с всички президенти, по времето на които живее, става най-добрият войник, после създава фирма, която печели милиони, канят го в телевизионни предавания...

13. Eternal Sunshine of the Spotless Mind („Блясъкът на чистия ум“) - първият филм с участието на Джим Кери, който е сериозен. Другата главна героиня се играе от Кейт Уинслет. Участват още Илайджа Ууд и Кърстен Дънст. Двама влюбени се откриват дори след като паметта им е била заличена. Отново (защо ли?) история за любов. Ами... остава да го видите, ако желаете. И не се подлъгвайте, ако действително ви се стори малко бавничко в началото. Следете внимателно, защото всяка подробност е важна за цялостното развитие на сюжета.

14. Saw (тук има много спорове относно превода. Може да го срещнете и като „Трион“, и като „Убийствен пъзел“, и само

като „Пъзел“) - попада в категорията на психотриллърите и ужасите. По принцип не си падам по такива филми, но този определено ме грабна. Е, ако все пак не издържате на кървища, не го гледайте. Изключително въздействащ е. И нещата се преобръщат по много неочаквани начини. Изненада ме! А аз обичам филми, които ме изненадват и не знам края 5 минути след началото. Ще ви кажа още отсега: убиецът изобщо не е този, който си мислите! Трябва да спомена също, че първата част, по правило, е по-добра от втората.

15. The Importance of Being Earnest (не ми се иска да го превеждам на български, защото е важна играта на думи: earnest значи сериозен, искрен, но е също и име) - за любителите на английски хумор. Филмът е нов, по произведение на Оскар Уайлд. Участва актьорът, който играе с Мадона в „Почти идеално“ (Рупърт Еверет) и още един, който пък участва в „Наистина любов“ (Колин Фърт). Партнерат си перфектно. Развитието на случката се заплита така, че накрая може да ти се завие свят. Нито един от героите не се казва Ърнест, но затова пък всички се представят за такива. Няма просташки шеги и идиотщини като в евтините американски комедии от сорта на „Пич, къде ми е колата“, но пък за мен този хумор е много удовлетворяващ. Аз лично се смях от сърце. Въпрос на вкус! Ако ви дразнят английските цифове, по-добре не губете време с този филм. Но пък ако искате да гледате качествен комедия... go!!!

16. A Clockwork Orange („Портокал с часовников механизъм“) - този филм определено не се гледа втори път. Много е тежък. Показват се отвратителни картини на насилие на фона на прекрасна класическа музика. Този контраст е невероятно въздейст-

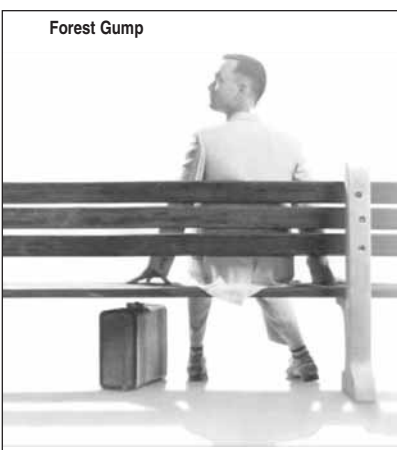
ващ. Макар и неизвестни, актьорите демонстрират блестяща игра.

17. Rosencrantz and Guildenstern Are Dead („Розенкранц и Гилденщерна са мъртви“) - филм за тези, които обичат да философстват. Действие, кажи-речи, няма. Общо взето, основното е в разговорите на двамата. Само че може да имате проблем с намиране на субтитри, а определено има нужда от такива, защото не трябва да се изпуска и думичка. Иначе действието се развива почти както е в пиесата на Шекспир „Хамлет“, само че в случая не той е главният герой. Главните роли се изпълняват от Гари Олдман и Тим Рот.

18. Catch 22 („Параграф 22“) - по едноименния роман на Джоузеф Хелър. Изключително точно предава основните моменти в книгата. Макар че е старичък (1970), е доста добър. Но ако книгата не ви харесва, няма смисъл да гледате и филма.

19. Quills („Историята на Маркиз Дьо Сад“) - мисля, че така го бяха превели по телевизията - в ролята на маркиза е Джефри Ръш. Участват още Кейт Уинслет и Joaquin Phoenix. История в преобладаващо тъмни краски. Покваряващото действие на известния маркиз Дьо Сад присъства навсякъде във филма. Много въздействащ филм и много добре направен.

20. Prime („Първично“) - Ума Търман, 37-годишна жена, която току-що се е развела със съпруга си, с който са били женени повече от 10 години, среща любовта в момче на 23. Между тях определено има искра и невероятен секс. Нещата стават по-сложни, когато се оказва, че психотерапевтката (Мерил Стрийп) на Ума Търман е и майка на момчето.

Forest Gump

The Importance of Being Earnest

Владо Любенов е роден на 21.08.1961 г. в София. Завършил е Софийския университет „Св. Климент Охридски“, специалност право. Живее в София. Работи като адвокат. Публикувал е стихосбирките: „Аз, неспособният“ (1991), „Видения“ (1993), „Селски нощи“ (1995 - с конкурс на Националния център за книгата), „Брачни сонети“ (2002), „Примане на безнадеждното“ (2005). Автор е на пиесата в стихове „Мъжът и Мракът“ (2005), както и на документалния филм „Йордан Кръчмаров - един забравен поет“ (2003), излъчван по телевизия „7 дни“ и по „Канал 2001“. Член на Съюза на българските писатели.

Владо Любенов: Красотата, жените и смъртта ме предизвикват непрекъснато

— **Защо пишеш поезия?**

— Не знам точно. Като дете чувах натрапчиви ритми в главата и по тях пишех. Правеше ми удоволствие да римувам и измислям. Като пораснах си поставих цел - да издигна българската поезия на по-високо ниво. После разбрах, че пиша единствено, за да доставям удоволствие на другите и на себе си. Дори само на един човек, когото харесвам, когото обичам... Който искам да ме забележи, да ме харесва. Или да му въздействам психологически. После осъзнах, че красотата винаги ме е предизвиквала да пиша. Подсъзнателно дозирам, че пиша, защото ме е много страх от смъртта. За да „остана“, да не умирам.

Не знам точно. — **Кое е най-важното нещо в едно стихотворение?**

— Много неща са важни - чувството, формата, - точни рими, ясно, единство, високите самоизисквания при писането. Но най-вече мярката във всичките неща. И самоиронията, докато пишеш. В края на краищата, не се взимам толкова насериозно. Гледам, като пиша, да е като упражнение, подготовка за нещо голямо, но никога самото то. (Както казва Чопра - постави си голяма цел, работи за нея, но не искай непрекъснато да стане на всяка цена. Мисли, докато работиш, за някоя

друга, следваща цел. И не прави трагедия, ако не стане.)

— **Какво те предизвиква в областта на поезията?**

— Забелязвам, че красотата, жените и смъртта ме предизвикват непрекъснато. И не ме изчерпват. Затова и пиша, търсейки ги... Отхвърлянето (личностно или на поезията ми) също ме стимулира. Но това си е вид смърт. (Човек рано или късно се изчерпва. Но все си мисля, че има още нещо, неизчерпано в мене - в чувствата, в таланта, във способността да си играя с формата, в темите и т.н. Всяко нещо, което успее да ме предизвика, вече е едно чудо. Поезия. Да почувствам, че съм неизчерпаем!)

— **Как се става поет?**

— Човек се ражда

поет. Но се става след силно страдание. Може да плачеш от радост, от омраза, от любов, от възхищение. Така че можеш и да не станеш, ако ти липсва страдание. (Забелязах, че ако около мене всичко е красиво, цветно, положително - не мога да пиша. Или пиша негативно. Предполагам поезията ми да излъчва позитивност.)

— **Изброя любимите поетични творби, автори.**

— Започнах от символистите - заради формата, красотата, музиката - Верлен, Блок, Дебелянов, Яворов. Много харесвам и Вапцаров. (Първите ми опити са повлияни от него. Много е трудно да вълнуваш сърцата на хората.) И всичко от Астрид Линдгрен. (Нищо, че не е поетеса.)

— **Прозата влече**

ОТРУПВАНЕ

Отрупана бе масата с вина
и падаха в нощта метеорити.
И седна срещу мен една жена
с космическа вина в очите.

Ти, седнала до мене, се стопи
и избледня като звезда далечна.
А аз, не промълвил дори „прости“,
изсмуквах с поглед шията ѝ млечна.

С очите ѝ се любих до немош
на таз жена красива и пьяна.
А ти до мен мълчеше цяла нощ,
дори не се разплака и не стана

от масата, отрупана с вина
от масата, отрупана с вина...

ПОСЛЕДНА ДОЗА

Животът дари ме с красиви жени, -
неизмислени, цветни. Обаче,
все чакам омази, в последните дни,
която над мен ще заплаче.

Ще приема последната доза морфин,
да забравя за болното тяло,
и тогава, през зaleza розово-син,
тя ще дойде, облечена в бяло.

Ще погледне дали е системата в ред,
ще разроши ми с пръсти косата,
и ще каже: „Аз знам, ти си онзи поет,
толкоз нежно възпял красотата.“

Ще повярвам на тази надвесена гръд,
и на пръстите, нежност събрали,
и ще знам, че готов съм да мина отвъд,
ако някой така ме пожали.

„Кажете, какво да направя за Вас“ -
ще прошепне, преди да заплаче.
„Съблечи се, за миг да те видя в анфас!“ -
ще прошепна, изубен във здрача.

И тъй - копче след копче, след копче в нощта,
ще разкрива тя своето тяло.
И тъй - вкопчил се, вкопчил се в миг красота,
ще остана в живота изцяло!

И ще светят пак в синьо във двете брези,
като в приказна нежна поема,
и преглътнал най-сладките женски съззи,
ще изключи аз своята система.

ли те?

— Да, но съм мързелив за нея. Но ако пропиша, ще е нещо приключенско, за деца и юноши. Някои си остават пубертети до пенсия.

— **Какво друго правиш в свободното**

си време?

— Наслаждавам се на живота, децата си, красивото. В частност - нещо със заснемане - клипчета, снимки.

Провел:
Ивайло ВАСИЛЕВ

ПРЕЛЪСТЯВАНЕ

Тя обича да се съблича,
и обичам да гледам аз,
преродил се във рошава птиче
върху нейния мокър перваз.

Тя дори не ме забелязва,
и не знае, че аз съм поет,
и надничам във нейната пазва
от въннение детско обзет.

Тя по някой направо е луда,
и желае от него деца,
и от нейната топла възбуда
изпаряват се моите крилца.

И разтваря се моята човка,
и запявам ѝ с трепетен глас
за мечтата ми мека и рохка
цяла нощ да я гледам в анфас.

И усетила може би смътно,
че пак някой в нощта я следи,
приближава прозореца плътно
и почти ме допират с гърди.

О, най-после ме забелязва,
и навеждам аз птича глава,
тя ме гушва във своята пазва,
и обсипва ме с нежни слова.

И в миг топлата перушина
се омесва с горещата плът
във екстазна любовна картина
със предчувствие ясно за смърт...

И уплашена тя си облича
тялото - цяло в перца,
и в омото ми тъмно надничам,
и целува ми двете крилца...

Аз усещам как страда ужасно,
но поетът във мене мълчи,
няма нищо сега попрекрасно
от съзрите във тези очи!

И цял мокър от топлата влага,
пак усещам във тъмното аз,
как ръката ѝ малка ме слага
върху хладния мокър перваз.

И отново аз, рошава птиче,
прелетявам до близкия храст...
Тя обича да се съблича.
И обичам да гледам аз.

Кой? Къде? Как?

Приетите в чуждестранни

Име: Николай Пилибосян
Впуск: 2006, Ж клас
Приет в: Bowdoin College, ME
Стипендия: \$45 750 (family contribution \$0)
Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: Reading 680 Writing 730 Math 790

SAT II: Chemistry 790 Biology-M 760 Math IC 770 Math IIC 760

TOEFL (computer): 293

Извънкласни дейности и постижения:

Председател на училищния парламент и представител на класа, доброволец на ИМКА и Зелени Балкани, първо място национално състезание Биотехнологии, първо място регионално състезание Химия, олимпиади - 2 втори места на регионални кръгове, и други

За университета:

Основан е през 1794 на името на Джеймс Бовдоин - политически лидер от Бостън с френски произход. Bowdoin College се намира в най-северозападния щат - Мейн, прочут с красивата си природа. Разположен е в Brunswick, град с население около 25 000 души на брега на Атлантическия

океан и на около 120 мили северно от Бостън. Колежът се е утвърдил сред най-добрите Liberal Arts Colleges, като най-силните му дисциплини са Политика и държавно управление, Биология и Икономика. Шестото място в класацията на U.S. News го поставя сред най-селективните - тази година приетите са 480 от над 5000 кандидатствали. От тях около 40 са чужденци. 45% от студентите получават финансова помощ, но пълните стипендии за чуждестранни ученици са ограничени - може би затова Bowdoin не е сред най-известните колежи сред българските ученици. Обхваща над 120 сгради и разполага с всичко необходимо - библиотека с повече от един милион заглавия, спортни съоръжения, както и уникален научен комплекс на брега на океана.

Защо го избра?

Искам да уча Биология/Биохимия, която да комбинирам с Азиатски нау-

ки. В това отношение програмата им по биология е отлична, а опциите за учене в Азия през третата година са немалени. Колежът е малък, което предполага връзки както между учениците, така и отличен контакт с преподавателите. Трестранният консорциум с Colby и Bates осигурява обмяна на кадри и ресурси, като студентите могат да използват библиотеките и да записват курсове на обменни начала. Не на последно място, разбира се, е и възможността както за продължаване на обучението в най-добрите световни университети, така и за намиране на работа след това.

Накрая бих искал да пожелая успех на всички, които се захващат с нелеката задача да кандидатстват в САЩ. Освен за SAT, отделите достатъчно време на application есета, защото те имат огромна тежест. Успех!

Име: Андрей Тагарев
Впуск: 2006, 3 клас
Приет в: Amherst College
Стипендия: Grant \$47 420, Student Employment \$1 700, Family Contribution \$500

Резултати на SAT и TOEFL:
SAT I: Reading 760 Writing 760 Math 800
SAT II: Physics 790 Math IC 770 Math IIC 790 Chemistry 750 German 640

TOEFL (computer) 290
Извънкласни дейности и постижения:

Научно-фантастична литература (съосновател на пловдивския клуб по научна фантастика и прозостика „Соларис“), член на клуб на знаещите „Квант“ (помощник-капитан на отбора по физика на гимназията), Ролеви игри

За университета:

Amherst е един от най-добрите liberal arts colleges в САЩ (от класацията за 2006 година е на второ място след Williams). Намира се в щата Масачузетс, на около 150 км на запад от Бостън. Колежът е основан през 1821-га и е една от най-старите, утвърдени и известни образователни институции в САЩ.

Защо го избра?

В добавка на всички други положи-

телни страни, които има обучението в liberal arts colleges, Amherst има едно (доколкото ми е известно) уникално предимство, което при мен оказва много голямо влияние на избора ми - в колежа няма core curriculum (основен курс на обучение от няколко курса, които всички студенти са задължени да вземат), което дава по-голяма свобода при избора на курсове и улеснява вземането на double major. Друго предимство на колежа е, че ежегодно приема няколко българи с пънна стипендия (обикновено трима или четирима първокурсници, макар че тази година сме по-малко за сметка на прехвърлили се студенти).

Име: Дилана Караджова
Впуск: 2006, И клас
Приет в: Harvard College
Стипендия: \$ 45 000
Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: Reading 660 Writing 730 (Essay Score 12) Math 800
SAT II: Math IC 770 Math IIC 800 German 770 Physics 680
TOEFL (computer) 277

Извънкласни дейности и постижения: YMCA volunteer, Fulbright Assistant, member of Bulgarian Family Planning Association, Green Balkans Organization member, Municipal Children Complex Zlatograd (Eco Club, English Club, Poetry Club, TV show), Ethnographical Museum Zlatograd volunteer, dorm president, folk dance group „Merakiyche“ (Zlatograd), aerobics, tae bo; work experience: Hotel „Flora“, Zlatograd - translator and tour-guide (2 years)

За университета:

Основан през 1636-а, Харвард е най-старият американски колеж. Разположен е в град Cambridge, Massachusetts. Според класацията на USNews е на първо място. Той разполага с превъзходни преподаватели, около 3500 курса, повече от

40 специалности и има най-голямата университетска библиотека в света - с почти 15 милиона тома. Като част от големия Харвардски университет, колежът предоставя възможност за контакти с много велики учени и graduate students, както и за изследователска дейност. Политиката му на прием е need-blind, което означава, че решението дали да се приеме даден кандидат не зависи от финансовото му състояние. Веднъж приет, финансовите му нужди се покриват на 100%. На година приема около 2000 undergraduates, около 10% от кандидатите. Просто е номер 1.

Защо го избра? Той ме избра.

Име: Антоанета Малхасян
Впуск: 2006, И клас
Приета в: Lafayette College, Easton, PA
Стипендия: \$42 000
Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: Reading 690 Writing 700 Math 770
SAT II: German 790 Math IC 720 Math IIC 760 Literature 690
TOEFL (computer): 290
Извънкласни дейнос-

ти и постижения:

Fulbright Commission Assistant, YMCA volunteer, tennis, interpreter, tour-guide in the Ancient Plovdiv, German, People-to-People International, etc.

За университета:

Много престижен частен колеж в щата Пенсилвания, близо до Филаделфия и Ню Йорк. Основан е 1826 от жители на град Истън. Приема около 580 ученици на година.

Защо го избра?

Избрах го заради силните му академични програми, заради размера му - не е прекалено голям, което дава възможност за по-близък контакт както с професорите, така и с останалите студенти. Друго нещо, което ме привлече, са множеството възможности, които колежът предлага: за пътуване, за research и така

нататък. А, разбира се, да не забравя да спомена и отличната програма по икономика, от която най-вероятно ще се възползвам през следващите 4 години. Естествено, фактори като местоположението и „щедростта“ на колежа също играят роля, но все пак е най-важно да чувстваш вътрешно, че това е точно училището за теб!

Колко? Какво?

университети

Име: Кристина Маринова

Впуск: 2006, I клас
Приета в: Gettysburg College

Стипендия: Full Scholarship

Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: 2080
SAT II: German 660
Math IC 750 Math IIC 690

Извънкласни дейности и постижения:

Fulbright Office Assistant, YMCA member, Green Balkans member, Athletics Club, children tutoring, Folk Dance Ensemble „Hebar“ member

За университета:
Разположен е в Gettysburg, PA, който е малък град, но в същото

време е близо до Ню Йорк, Вашингтон, Питсбърг, Балтимор и др. В момента има 4-ма български студенти.

Защо го избра?

Първо ми хареса, защото предлага добри стипендии за чуждестранни студенти. Второ, хареса ми мястото, на което се намира. След това се заинтересувах от курсовете, които предлагат там, и разбрах, че за специалността, която ме интересува (Biochemistry), има много възможности. А и съвсем наскоро са поновили лабораторията и в момента разполагат с нова технология. Всич-

ко това ме накара да кандидатствам там на Early Decision. Надявам се изборът ми да е бил добър! На всички кандидатистващи пожелавам успех!

Име: Рая Миловска

Впуск: 2006, I клас

Приета в: Gettysburg College, Gettysburg, PA

Стипендия: \$41 300, Full Scholarship

Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: 2000

SAT II: German 690 Math IC 750 Math IIC 660

Извънкласни дейности и постижения:

Зелени Балкани, промотор на „Сами-М“, щифетно бягане, немски сертификати и т.н.

Защо го избра?

1. Дава много големи стипендии full tuition.
2. Разположението му е перфектно.
3. В топ 50 на Liberal Arts Colleges в Америка
4. Разнообразие на специалности
5. Все още няма студенти, които идват от ЕГ-то, а сега сме вече 2-ма.

Име: Милен Козаров
Впуск: 2006, Е клас
Приет в: Kenyon College

Стипендия: \$44 140 от \$45 140

Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: Reading 700
Writing 740 Math 750

SAT II: Math IC 730
Math IIC 800 Chemistry 770 German 700

TOEFL (computer) 270

Извънкласни дейности и постижения:

Баскетбол (най-важ-

но), награда от математическо състезание „Европейско кенгуру“, членарство

За университета:

Основан 1827 г., малък (1600 студенти). Английският му департамент (English Department) е номер едно в САЩ. Най-известното студентско литературно списание е KenyonReview. Освен това разполага с нов Science Complex. Най-прочутият българин в САЩ - откривателят на противозачатъчните Карл Джераси, е завършил този колеж.

Защо го избра?

Научих за Kenyon през зимата на 11-и клас и още от самото начало ми допадна. Започна кореспонденция с треньора, пратих му DVD с моя игра, той го хареса и тъй като и резултатите ми на SAT бяха добри, ми

предложи да кандидатствам. През лятото той ме свърза с едно момче (българин) от баскетболния отбор на колежа, което ме накара да вярвам, че точно Kenyon е мястото за мен. Като цяло това, което треньорът направи за мен, беше най-важната причина да избира Kenyon. Има и много други по-маловажни причини - например красивият кампус с готическа архитектура, откритият тази година спортен комплекс за \$70 милиона, неограничената храна (ще мога да ям когато и по колкото искам). И със сигурност не на последно място - големият академичен престиж на Kenyon, малките класове, атмосферата на колежа (наблизо няма голем град и студентите са много заети) и т.н.

Име: Деница Кибарска

Впуск: 2006, Д клас
Приета в: International University Bremen

Стипендия: 17 460? от 18 960?

Резултати на SAT и TOEFL:

SAT I: 2170
SAT II: Math IC 750
Math IIC 710 German with Listening 710

TOEFL (computer): 293

Извънкласни дейности и постижения:

Full-time volunteer PTPI, Full-time volunteer National Forum API, Volunteer Bulgarian Family-Planning Association, Volunteer Green Balkans, Yoga, German courses

За университета:
International University

Bremen is a highly selective, private institution for the advancement of education and research. Its academic programs and cultural environment prepare graduates for international leadership and global citizenship. Multinational students, faculty and researchers of distinction, with educational partners around the world, collaborate in learning, creating and disseminating information and new knowledge.

Защо го избра?

Има поне 50 причини, поради които избрах точно IUB?, но това, което го отличава от всички останали...

• Основан е 1999 г. и затова не се ограничава от традиции, а е оригинален и новаторски в

много отношения.

• Международен - не 8 или 10, а 100% international students от повече от 80 националности и сред тях има и много българи.

• Обръща внимание на взаимовръзките между отделните предмети (transdisciplinary approach).

• Признат едновременно от американски и европейски университети.

Име: Надежда Колева

Впуск: 2006, I клас
Приета в: Hogeschool INHOLLAND

Стипендия: не предлага

Резултати на SAT и TOEFL:

TOEFL: 253

Извънкласни дейности и постижения:

Участничка в международна младежка организация „People to People“, Зелени Балкани,

клуб „Дебати“ и др.

За университета:

Квалифицирани преподаватели, практика на теорията, възможност за работа по специалността веднага след завършването, преподаване на английски, изучаване на холандски.

Защо го избра?

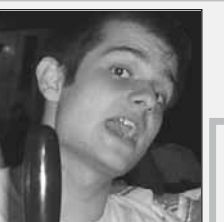
Предоставя повече практическа подготовка, интернационален, добро име.

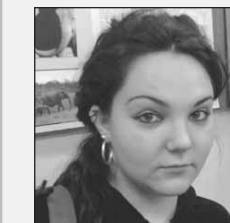
Иvailo Димитров, 12-з

Мирела Апостолова, 12-е

Иvailo Василев, 12-е

Деница Шаркова, 12-е

Виктор Варсано, 12-к

Те също са приети в Американския университет в Благоевград

Име: Илия Цопанов

Впуск: 2006, I клас

Приет в: American University in Bulgaria (Blagoevgrad)

Защо го избра?

Хареса ми това, че мога да уча в България и същевременно да получа модерно американско образование.

Ако съм изпуснала някой приет, нека не се сърди. може да пише на e-mail-а на вестника и ще го отразим в следващия брой.

Има може би и такива, които все още не са сигурни в избора си.

Теодора, 11-ж:

Кофти е да мразиш

ТЕ ПОБЕДИХА
Песента, чийто текст ви
представихме в миналия брой,
беше „Mad World“ на Gary Jules. А
победителят в конкурса е
Теодора, 11-ж.

— Коя си ти?

— Амиинии... както често обичам да казвам: „аз съм всес-транно развита личност“, би ми било много трудно да кажа коя съм аз, а май и самата аз не знам.

— Кажй ни нещо, което искаш всички да знаят за теб.

— Странно, но сега като се замисля, е много трудно да кажа какво искам всички да знаят за мен (сmee се). Ами, адски съм странна, с мен трябва да се внимава, защото, колкото силно мога да обичам, толкова силно и мразя.

— За какво мечтаеш?

— В момента се сещам за един час по английски, в който ми зададоха същия въпрос. Та, мечтата ми е да се омъжа за богат, не, всъщност МНОГО богат дядо. Той да ми купи маймунка и по някакво странно стечение на обстоятелствата той да умре и всички кинти - при мен... (всичко е заради маймунката :)).

— Какво правиш в свободното си време?

— Пея :). Нали знаеш - кой-то пее, зло не мисли.

— А какво е първото нещо,

което правиш сутрин?

— Разхождам кучето. Имам си един сладкиш вкъщи, който обожавам и който адски много глезя. Няма значение от времето, когато той каже, трябва да го изведа, било то в 10 сутринта или 2 вечерта.

— Последната книга, която прочете, е...

— „Пътеводител на галактическия стопаджия“ на Дъглас Адамс.

— Последният филм, който гледа, е...

— „Мръсни танци“, това е любимият ми филм. Гледала съм го минимум 25 пъти, никога няма да ми писне.

— Обичаш...

...приятелите си, може да са малко, но са качествени, а мисля че това е по-важно.

— Мразиш...

...кофти е да мразиш, изобщо не е здравословно. Затова избягвам да мразя, макар че се случва.

— Приятелите са...

...хората, които ми помагат точно когато имам нужда.

— Какво би си пожелала от Златната рибка?

— Маймунка (ха-ха). А сега като си я пожелах, да я очаквам ли като бонус със следващия брой? Трябва да отбележиш, че съм скромна, защото само едно нещо си пожелах, а тя, Златната рибка, по три желания изпълнява.

— Разкажи ни някоя весела история, която ти се е случила като ученичка в ЕГ „Пловдив“.

— Аз съм в един уникален клас с уникални хора и забавни истории постоянно стават. Ама не мога да се сетя точно сега. А историите са толкова много...

— Какво ще пожелаеш на абитуриентите?

— Нека си прекарат незабравимо на 24-ти, защото го заслужават, и това е :). Просто да бъдат на гребена на вълната!

Провел: Надежда, 12-а

Делта Те обявява конкурс!

Познайте изпълнителя и името на тази песен и ни ги изпратете на e-mail или пощенската кутия в училище заедно с име и клас, а може и други координати, за да ви издирим по-лесно, и един от вас може да спечели нашата специална награда! А тя е: представяне в следващия брой с интервю и снимка. Печелившият ще бъде определен чрез жребий.

Strumming my pain with his fingers
Singing my life with his words
Killing me softly with his song
Telling my whole life with his words.
Killing me softly with his song.

I heard he sang a good song
I heard he had a style
And so I came to see him
And listen for a while.
And there he was this young boy
A stranger to my eyes.

Strumming my pain with his fingers
Singing my life with his words

Killing me softly with his song
Telling my whole life with his words.
Killing me softly with his song.

I felt all flushed with fever
Embarrassed by the crowd.
I felt he found my letters
And read each one out loud.
I prayed that he would finish
But he just kept right on.

Strumming my pain with his fingers
Singing my life with his words
Killing me softly with his song
Telling my whole life with his words.
Killing me softly with his song.

He sang as if he knew me
In all my dark despair.
And then he looked right through me
As if I wasn't there.
And he just kept on singing
Singing clear and strong.

Strumming my pain with his fingers
Singing my life with his words
Killing me softly with his song
Telling my whole life with his words.
Killing me softly with his song.

Обещаното на страница 3 хайку

Детски смях
скача по калдъръма.
Слънце разцъфтя.

Иванка ЯНКОВА

Нищо без теб съм.
Но какво не бих дала
тебе да нямам.

Цветана ГЕОРГИЕВА

Пълнолуние.
Моя първа въздишка
по Млечния път.

Минко ТАНЕВ

Дихание на пролет.
Розов цвят се отронва.
Четене на хайку.

Светла ПАЧЕВА

Очите тъжни
със съзри пълни пламтят.
Изгарят неми.

Николая, 11-б

Йероглифите.
Съвършените гейши.
Токийският дух.

Надежда, 12-а

Гребането

Олимпийски спорт за гимназисти

Всичко започва през юни 1892 г., когато е основана Международната федерация по гребане (ФИСА). Четири години по-късно се провежда и първата съвременна олимпиада в Атина, но поради лоши метеорологични условия тази дисциплина е отменена. Въпреки че гребането е олимпийски спорт от 1900 г., България дебютира в тази категория едва през 1968 г. в

Мексико. Нашият триумф е на олимпиадата в Монреал '76, където гребкините ни печелят два пъти злато и веднъж сребро.

Една от златните медалистки е Сийка Келбечева - учител по физическо възпитание в ЕГ „Пловдив“ и позната ни като г-жа Барбулова. Като председател на СК „Хеброс“ тя от около една година обучава младите ентузиаста, изб-

преподава само на този випуск. Преди година „отборът“ на Английската беше смесен, но тази година силният пол предаде щафетата на момичетата - „ветераните“ Елеонора Холянова, Донка Геннова, Теодора Николаева, Вероника Селдарова, Вероника Деведжиева, Петя Маринова, Филипа Каймаканова, Лилияна Попова и Дария Трифонова. Радостен е фактът, че

тази година има нови попълнения - сред тях са Моника Запрянова, Диана Панайотова и Магдалена Пиндикова. Гребането е характерен спорт за коледжите. Искам олимпийската дисциплина да се практикува и в гимназиите, споделя г-жа Барбулова с горда усмивка.

Нейните амбиции очевидно не се изчерпват само с това. В средата на месец май (15 - 21.05) ще се състои Републиканско първенство по гребане и нашата гимназия ще вземе участие в една от дисциплините - осморка с рулеви. Стискайте палци, току-виж сме се сдобили с някоя титла.

Дария, 11-ж

Стопли се! Хайде на игрищетоооо...

Доиде пролетта, и сега какво? Започнаха и състезанията. Осмокласниците не останаха по-назад и също имат турнир по футбол. Не се знае кой ще победи, но важното е, че всички се забавля-

ват. За тези, които приемат загубите твърде навътре, ще кажа - имате още четири години и четири състезания, за да покажете на какво сте способни! Не се отчайвайте, а се мотивирайте! И вие мо-

мичетата - подкрепяйте съучениците си, защото ги очаква яка битка!

Но освен футбол тазгодишните зайци очевидно си падат доста и по волейбола. Освен в часовете по физи-

ческо те практикуват този „убиец за маникюра“ и в междучасията. И сега да не си помислите, че подхвърлят топчета хартийки в часовете?! Ни най-малко! В свободното прос-

транство между общжитията става наистина яка игра. Момчета, момичета, сръчни, калпави... За всеки се намира местенце. Какво по-хубаво от това, да се излегнеш на някоя слън-

чева пейчица, гледайки как приятелите ти се борят с топката. Пък защо и ти да не се включиш в забавата? Лесно ли се махат зимните шкембаци!

Анонимно

Автор: Лъчезар АТАНАСОВ

Big Family

Трима от тях трябва да напуснат издателската къща... Ако и ти искаш да участваш в Big Family, прати e-mail на deltate@gmail.com (на цената на e-mail, пратен от мобилен компютър)

✓ А, къде е красавицата? (става въпрос за момче)

✓ Напъни се още малко и докат' те пострижат, ще си го научил.

✓ - Какъв е този писател?

✓ - Бугала!

✓ Ние сме на ниво гъба.

✓ Дъждове, дъждове и някои умряха от отровни зъби.

✓ - Какво знаеш за Пиер Лаплас?

✓ - Ами, че не е от нашия клас.

✓ - Учила ли си?

✓ - Ми, госпожо, аз имам лошо оросяване и не помня!

✓ - Кой е управлявал тогава?

✓ - Никсън.

✓ - Къв е той?

✓ К'во сте правила като скачени съдове? (час по география)

✓ - Господине, на мен ми липсват страниците от урока за Дунавската равнина.

✓ - Т.е. ти е ампутирана тази област от България!

✓ Госпожо, кажете кога да изпитвам, защото стоя прав!

✓ Versuchen wir zu probieren.

БиСеРи

✓ Where does you came from?

✓ Каква е тази неразбранщина?

✓ 90% от речния отток изтича през прозореца.

✓ Младото не е за предпочитане. Старото си е старо!

✓ Идва лъх от Румъния, наслажда се, наслажда се, много се наслажда.

✓ Там, той се чувства нетамън!

✓ Стига си ми фасулирал!

✓ Господине, стига сте се бързикали с мен!

✓ Ако класът не млъкне до 30 секунди, ще го отнесе! Записвай си, Камелия!

✓ Soschon

✓ Вие да не искате да ви галя с перце?! Ако заслужавате, ще ви галя. Но да знаете, че перцето понякога се превръща в нещо твърдо и болезнено.

✓ Следващия път на празните мес-

та ще им пиша отсъствия!

✓ Какво гледаш към тавана - там нищо не пише. То пише-ше, ама аз го изтрих.

✓ А сега някой да каже колко са седемте чудеса на света!

✓ Ти да не се лидер на фондация „Простотии без граница“?

✓ Ти по природа ли си тъп, или си ходил на уроци?

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Петя МИТЕВА, Камелия ПЕТРОВА,
Ивайло ВАСИЛЕВ, Надежда
ИВАНОВА

Репортери:

Лъчезар АТАНАСОВ, Атанас
БАНЧЕВ, Моника ЗАПРЯНОВА

Фоторепортер: Никола Тодоров

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив